

4ΤΡΟΧΟΙ

ΤΕΥΧΟΣ 12 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1971 ΔΡΧ 10

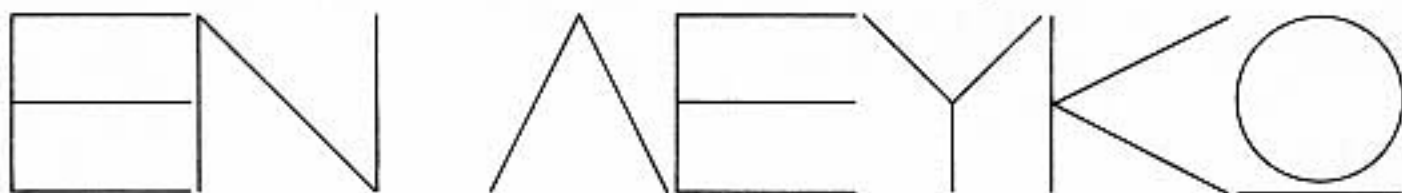


YAMAHA 250 DT-1 MX

10
Moto
Cross
1971

ΤΕΣΤ:
ΝΕΟ ΝΤΑΤΣΟΥΝ
100 Α.
ΤΙ ΕΙΝΑΙ
ΤΑ ΟΙΚΤΑΝΙΑ.
ΕΝΑ ΟΡΙΟ
ΚΟΡΙΣ ΟΡΙΑ.
ΔΙΑΒΑΣΤΕ
ΤΑ ΜΠΟΥΖΙ ΣΑΣ!

ΧΑΝΙΑ '71
ΑΔΕΛΦΟΙ ΡΟΝΤΡΙΓΚΕΦ.
ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ
ΓΚΡΑΝ ΠΡΙ.
ΑΥΣΤΡΙΑΚΟ
ΓΚΡΑΝ ΠΡΙ
ΚΑΒΑΣΑΚΙ
ΜΑΧ III.
ΠΑΒΑ
125 TRAIL.



Έκανα ένα ταξίδι πριν λίγες ημέρες. Για να δω πώς εφαρμόζεται το «δριο».

Πήγα μέχρι την Κινέττα μια Κυριακή. Εκεί που μένει ο Σταύρος Ζαλμάς με την οικογένειά του.

Και τί είδαν τα μάτια μου, αγαπητέ αναγνώστη, είναι άλλο πράγμα. Όλα τα αυτοκίνητα πήγαιναν το ένα πίσω από το άλλο, με 100 και 105. Σε μια ατέλειωτη σειρά! Κανείς δεν μπορούσε να προπεράσει, διότι σε κάθε στροφή, εούθιτα και θάμνο υπήρχαν κρυμμένοι οι «επιβολείς του δρίου».

Αυτοί που μας προφύλασσαν από κάθε κακό. Και περίμεναν να μας «γράψουν», γιατί κάναμε 120 αντί 110. Να μας γράφουν, να πληρώσουμε, να φοδηθούμε, να μη ξανατρέξουμε, να μη σκοτωθούμε.

Τί χαρά, σκεπτόμουν. Φτιάξαμε τα αυτοκίνητα, φτιάξαμε τους δρόμους και τώρα θέλουμε καμήλες και γαϊδούρια, αλλά όχι στρουθοκαμήλους, γιατί τρέχουν πολύ.

Τί χαρά, σκεπτόμουν. Ποτέ δεν θα σκοτωθώ, τώρα που άλλοι φροντίζουν για μένα.

Νά! Αυτός ο κρυμμένος πίσω απ' τον θάμνο... Κι' αυτός για μένα φροντίζει. Να μη σκοτωθώ. Δέν βλέπτε;

Έχει το χρονόμετρο και το άλλο χρονόμετρο και τον άλλο σωτήρα μου να περιμένη πάρα κάτω και κλίκ, κλίκ, 130, μολύβι, μπλόκ και με ΕΣΩΣΑΝ από βέβαιο θάνατο.

Βέβαια, τα όργανα της Τροχαίας δεν φταίνε σε τίποτα. Άλλά...

Άλλά εκείνη την στιγμή προσπερνούσα έναν ηλίθιο που ακολουθούσε έναν άλλο ηλίθιο, αλλά τί σημασία έχει.

Εγώ δεν έχω κρίση. Είμαι κουτός. Είμαι ανόητος. Δεν ξέρω πότε να προσπεράσω και πώς να προσπεράσω.

Δεν ξέρω πότε να τρέξω με 150 και πότε με 30. Είμαι κουτός.

Γι' αυτό υπάρχουν τα χρονόμετρα... Για να με προφύλαξουν από τον ίδιο μου τον εαυτό.

Και το ταξίδι μου συνεχίστηκε. Και κάθε χιλιόμετρο ήταν αγωνία, κρύος ιδρώτας και συνεχής προσοχή στους θάμνους και τις γωνίες. Σταμάτησα να κυττάζω τον δρόμο. Κυττούσα συνεχώς

το στροφόμετρό μου κι' έκανα υπολογισμούς... 24,9X1.000 στροφές στην τετάρτη, τόσα χιλιόμετρα.

Δέν κυττούσα πιά μπροστά μου. Ή ψαχνα, υπελόγιζα, αγωνιούσα. Φαντάζεσθε να έκανα το δίπλωμά μου για 15 μέρες; Πώς θα έβγαινε αυτό το περιοδικό μετά;

Τέλος, τα κατάφερα. Έφθασα στην Αθήνα. Σπύρι μου. Έπεσα σε μια πολυθρόνα.

Και ώρκιστήκα ότι δεν πρόκειται να ξαναοδηγήσω σε εθνική οδό, όσο διαρκεί αυτός ο παραλογισμός.

Όσο μου επιβάλλουν δριο ταχύτητας πάνω στο σημείο του προσπεράσματος. Πάνω στο σημείο ασφαλείας.

Μέχρι άργά την νύχτα σκεπτόμουν τους θάμνους και τις κολώνες, τις γωνίες και τα μπλόκ.

Ξαφνικά ένοιωσα ότι η όλη υπόθεση είναι χαμένη. Δεν μπορώ πια ούτε να σκοτωθώ όπως θέλω.

Πρέπει να σκοτωθώ με δριο 110 χιλιομέτρων.

Κάποιος μου είπε ότι είναι για το καλό μας. Και προσπάθησα όλη νύχτα να τον πιστέψω.

Το μεσημέρι της Δευτέρας διάβασα: 9 νεκροί από τροχαία.

Και από τους 9 ΚΑΝΕΙΣ δεν σκοτώθηκε από υπερβολική ταχύτητα.

Και χαμογέλασα. Και σκέφθηκα τους κρυφούς θάμνους και τα κρυφά δέντρα, τα μπλόκ και τα μολύβια, τους επιβολείς και τα χρονόμετρα... Και χαμογέλασα. Σαρδώνεια.

Γιατί αποδείχθη: 1ον) Ότι χάνουν τον καιρό τους. 2ον) ότι... χάνουν τον δικό μας καιρό

και 3ον) Ότι αν έλος αυτός ο κόσμος με τα αυτοκίνητα και τα μπλόκ και τα ραντάρ και τα χρονόμετρα,

μαζεύσαν σ' ένα σημείο και ΔΙΑΔΕΞΕ τους νέους οδηγούς, τότε... Τότε εγώ θα ήμουν περήφανος γι' αυτούς,

οι οδηγοί θα ήταν ευγνώμονες σ' αυτούς και ΠΑΝΩ ΑΠ' ΟΛΑ, ή κοινωνία θα ήταν ευγνώμων.

Το «γιατί» δεν χρειάζεται εξήγηση.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΒΑΘΑΣ

Υ.Γ.: Τί έγινε με τα άρθρα μας, τις προτάσεις μας και τις γνώμες μας;... ΤΙΠΟΤΑ